

Tabernakel 5

Een Bijbelstudie van Br Braaksma over:

DE TABERNAKEL:

DEEL V.

Daarom weten wij, dat vóór het kruis en opstanding Jezus de Enig-geboren Zoon des Vaders was, maar na Zijn opstanding is Hij de Eerst-geboren Zoon geworden, opdat er nog vele na Hem zullen volgen. En dat zijn zij, die zich met Hem door het geloof één hebben gemaakt, zodat Jezus dood hun dood geworden is: Wij zijn dan met Hem gekruisigd, met Hem gestorven aan ons zondaar-zijn, met Hem begraven, het oude weg, maar ook met Hem verreezen in nieuwhed des levens; wij zijn dan de Zoon van God gelijk geworden.

Aan dit reukaltaar heeft Christus een bediening speciaal voor de Gemeente, Zijn Lichaam. Het is een wonderbare bediening, en daarom is ook dit altaar van acaciahout, Hij, die voor ons gestorven is, is Dezelfde, die voor ons is .opgewekt, en Hij zit aan Gods rechterhand" niet alleen als de enige Zoon van God in de heerlijkheid, die Hij had voor de grondlegging der wereld, en vóórdat Hij geboren werd in Bethlehem, maar Hij zit nu aan de rechterhand Gods ook als, Mens, dat is het wonder, als des mensen Zoon en daarom acaciahout, .

Het Brandofferaltaar is acaciahout met koper overtrokken, want Hij bracht Zichzelf als een onbesmet offer aan God, door de kracht van de eeuwige Geest, opdat wij daardoor gereinigd zouden worden van onze zonden. Maar het, Reukaltaar is met goud overtrokken. Goud is immers het beeld van de heerlijkheid Gods. Hier zien wij dus Jezus, wel als de nieuwe Mensenzoon, maar ook, volkomen bekleed met de heerlijkheid van God, en daarom ook Gods Zoon. Hij heeft hier een bediening aan dit altaar voor ons, die in Hem geloven, opdat wij door deze bediening van het offert dat Hij brengt, want hier bidt en pleit Hij elke dag voor Zijn volk voor Gods aangezicht, en stort Hij steeds de Geest des Vaders in ons uit, opdat wij tot die heerlijkheid zouden opwassen, zodat wij aan Hem gelijk zullen worden.

En als Jezus Christus dit Hogepriesterlijk werk voor Zijn Gemeente voleindigd zal hebben (dat zal Hij daarna voor Israël en de wereld doen, want Hij blijft eeuwig Hogepriester) op de dag en het uur, dat de Gemeente volkomen geheiligd en volmaakt zal zijn (Hij weet dit tijdstip alleen), dán treedt Hij uit het Heiligdom en leidt Hij de Gemeente de heerlijkheid binnen. En wij zien dus aan dit reukoffer-altaar het goud van de heerlijkheid Gods, opdat Zijn kinderen ook tot die heerlijkheid zullen opgroeien, wat een feit zal zijn, de volmaakte heiliging, die God ons geschonken heeft in, Christus.

Ook hier zien wij vier hoornen op de vier hoeken. De hoornen zijn weer het beeld van kracht en de vier hoeken wijzen op de schepping.

Bij het Braadofferaltaar spreken de vier hoornen, waaraan het bloed der verzoening gesmeerd moest worden, van de kracht, die er is in het bloed van het Lam tot redding en rechtvaardigmaking van iedere zondaar. Een andere mogelijkheid is er niet, en daarom vier hoornen op de vier hoeken, die roepen tot heel de schepping: Oost, West, Noord, Zuid, dat er kracht is in het bloed van het Lam tot redding van degene, die komen wil.

En hier, aan het Reukofferaltaar, zijn ook vier hoornen voor Zijn Gemeente, die Hij met Zijn Bloed, gekocht heeft uit alle volken, talen, tongen en natiën, die komen uit alle windstreken. Maar ook deze hoornen spreken van de kracht God's voor het kind van God. Ook hier het zelfde bloed, want van het bloed, dat op het Brandofferaltaar gestort was, bracht de hogepriester op de grote Verzoendag, nadat het hier gesprengd was, door het Heiligdom heen in het Heilige der Heilige, sprengde het op het verzoendeksel, maar moest het ook aan de hoornen van het gouden reukaltaar doen. Aan deze hoornen is dus ook het bloed van het Lam, maar hier spreekt het een krachtiger taal dan aan de hoornen van het Brandofferaltaar. Bij het Brandofferaltaar spreekt het: Er is kracht in het bloed van het Lam tot redding en genezing voor iedere zondaar.

Maar aan het Reukofferaltaar zegt dit bloed: Er is een volmaakte verlossing voor ieder kind van God, opdat wij zullen zijn gelijk Hij. En laten wij daarom niet zeggen, zoals men zo dikwijls hoort: "je blijft hier toch maar zondaar tot aan je dood toe, want wij zijn toch maar mensen".

Want Paulus heeft dat toch immers ook gezegd: Het goede, dat ik doen wil, dat doe ik niet en het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. En zouden wij meer zijn dan Paulus?" Maar dat is een redenering, die Paulus helemaal niet bedoeld heeft. Hij geeft in Rom. 7 het beeld weer van een

christen, die zijn ik-leven nog leeft. Daarom is het in Rom. 7: ik-ik-ik-ik. En als de gelovige in Christus in eigen kracht gaat, dan heeft hij een leven van vernedering. Maar Paulus zegt direct daarachter, en zo eindigt Rom. 7: "Wie zal mij verlossen van het lichaam dezès doods. Ik dank God, door Jezus Christus onze Here". Maar Paulus leefde in Rom. 8 en daar is het niet meer "ik", maar "de Geest". Het "ik" gekruisigd en Jezus op de troon van ons hart, d.w.z. dat de Heilige Geest niet alleen een kleine plaats in ons krijgt, maar heerschappij krijgt van ons leven. Daar spreekt dit bloed van.

Het is een wonderbare Hogepriester: bij het brandofferaltaar gaf Hij Zijn leven voor ons, opdat wij gered zouden worden; maar bij het reukofferaltaar pleit Hij voor Zijn kinderen, opdat zij aangegord zullen worden met de opstandingskracht van Jezus en daaruit gaan leven en niet uit eigen kracht.

Kijk eens naar deze Hogepriester. Hij is volkomen Mens, waar het acacia-hout van spreekt, en dat betekent, dat Hij als onze grote Hogepriester ook volkomen met ons kan meevoelen en medelijden hebben met onze zwakheden; want Hij is ook even als wij, in alle dingen op gelijke wijze verzocht geweest, maar zonder te zondigen. Daar spreekt Hebr. 2 vers 17 en 18 van: "Daarom moest Hij in alle opzichten aan Zijn broeders gelijk worden; Hij is niet Hogepriester, voor de wereld, maar voor Zijn broeders, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester, zou worden bij God, om de zonden van het volk te verzoenen.

Want doordat Hij Zelf in verzoeken geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen". Welk een troost is dit voor ons, dat Jezus ons volkomen kan verstaan in onze vermoedheid van het lichaam, in honger en dorst, in koude en hitte, en ook in onze zwakheid, en zelfs in ziekte.

Men hoort wel eens zeggen: "Jezus is nooit ziek geweest, maar dan kent men de Bijbel niet, want tot drie maal toe zegt Jesaja, dat Hij in ziekte verzocht is geworden. Ook heeft Hij eenzaamheid gekend. Bent u een ziel, die onbegrepen door uw eigen omgeving, u eenzaam voelt, weet dan, dat Jezus het verstaat. Hij is ook eenzaam geweest en verlaten, want zelfs al Zijn discipelen hebben Hem ook verlaten, en zo bleef gij alleen over. Hij heeft alle verzoeken en beproevingen doorstaan; daarom kan Hij ook volkomen met ons meevoelen. Ook Hebr. 4 vers 15 en 16 zegt dat: "Want wij hebben geen Hogepriester, die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar één, die in alle dingen op gelijke wijze als wij verzocht is geweest, doch zonder te zondigen (Wij hebben daarin wel gezondigd, want wij werden opstandig, verbitterd, of hebben misschien een boos woord teruggezegd. Maar Jezus niet!).

Laten, wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd". De Oude Vertaling is beter: "te juister tijd".

Hij, die ons volkomen verstaat en aanvoelt, is gezeten in de troon des Vaders, de Almachtige, van Wie alle kracht, alle heerschappij, alle heerlijkheid uitgaat, waarvoor alles moet buigen.

Hebt u er al eens over nagedacht, waarom Jezus in des Vaders troon zit?

Hij zit daar ons ten goede, opdat al die macht, die heerschappij en die eeuwige kracht en heerlijkheid Gods ons ter beschikking, komt, want Hij is daar als onze Voorspraak bij de Vader. Daarom kan Hij niet alleen meevoelen en verstaan onze zwakheden, beproevingen, en verzoeken, maar, omdat Hij ze weet, bidt en pleit Hij voor ons, om onze zwakheden om te zetten in Goddelijke overwinningskracht! "Wat zou ons dan nog kunnen scheiden van de liefde Gods?", zegt Paulus, Machten en krachten van de duivel? Die zijn allemaal onder die troon, en wij zijn in Christus er boven gezet. Daarom is er geen macht, geen kracht en er zijn geen dingen, hoe zwaar ook, of Jezus staat daar boven en schenkt ons Zijn kracht, zoals Rom. 8 dat ook zo heerlijk verkondigt.

Ik ga nog even naar de maten van het reukaltaar, die ook een heerlijke symboliek verbergen. Er staat in Ex. 30 vers 1 en 2: "Gij zult een altaar, een offerplaats van reukwerk, maken; van acaciahout (dat is dat mens-zijn) zult gij het maken; één el lang en één el breed, zodat het vierkant is". Ook dit altaar was dus vierkant.

Het Brandofferaltaar was vijf bij vijf el, en dát vierkant sprak van redding, verzoening en verlossing van de ganse schepping. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende! Het reukaltaar is ook vierkant, maar nu één bij één en wie is die één?

Dat is God de Vader. In het Hogepriesterlijk werk van Christus spreekt God de Vader weer tot Zijn schepping, die in Christus tot Hem komt: de schepping, wordt weer één met de Vader. Verstaat u het? Zegt God het niet in vers 6: "Gij zult het zetten vóór het voorhangsel, dat vóór de

ark der getuigenis is, vóór het verzoendeksel, dat boven de getuigenis is, waar Ik met u zal samenkomen".

Daar komt de Almachtige God weer samen met Zijn eens gevallen schepping en schepsel, en dan spreekt Hij weer, zoals God voor de zondeval bij Adam en Eva kwam in de hof. Daar was geen scheiding. En nu, in deze grote Hogepriester, spreekt God weer tot ons, en kunnen wij tot God gaan en komt God tot ons. Het kind van God, dat met de Heer in het heiligdom vertoeft, en gelooft in Zijn volbracht werk, en gemeenschap heeft met de grote Hogepriester, ervaart, dat Hij niet alleen tot hem spreekt, maar dat ook God Zelf tot hem spreekt door Jezus, en dat wij tot God mogen gaan om vrij tot God te spreken. Tussen God en ons is Hij de Middelaar, de verbinding. Daarom vinden wij ook in vers 2, dat het altaar twee el hoog moest zijn en twee spreekt van de Zoon, die ons door Zijn Hogepriesterlijk, werk weer verenigt met de Vader. Hier maakte Hij ons tot Gods kind, en hier geeft Hij weer de volle vrije gemeenschap met God terug. Daarom heeft het gouden altaar een omlijsting, een kroonlijst, want Hij is die grote Hogepriester-Koning. Het Brandofferaltair had geen kroonlijst, want dat duidt op Jezus in Zijn vernedering. Maar de tafel heeft zelfs een dubbele kroonlijst, want dat is de Tafel van de grote Koning-Hogepriester. En hier aan het reukaltaar eveneens, want Hij is de Koning en de Hogepriester tot in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek.

Ik wil u enige dingen uit het Oude Testament laten zien, opdat u zult weten, hoe geweldig belangrijk de voorbede van Jezus is. In Ex.17 vinden wij de geschiedenis, waarin Israël tegen Amalek strijden moest. Hier leek, dat Amalek, naar de mens gesproken, veel sterker was dan Israël. Doch Mozes beklom de berg, en hief daar zijn handen op tot God. En zolang, als Mozes zijn handen ophief tot God, had Israël de overwinning. Hier zien wij Mozes als middelaar van het Oude Verbond en als type van Hem, die komen zou, de Middelaar van dat Nieuwe Verbond. Mozes was dus niet in de legerplaats, maar hij klom de berg op. En waar is onze Hogepriester? Hij is daar bij God op de waarachtige berg Sion, die niet van deze aarde is, maar ver boven het universum op de troon, de berg van God, waar Hij in de troon van God is, waar Hij ook dag en nacht voor ons bidt en pleit. Zolang Mozes de handen ophief, had Israël de overwinning, maar Moze's handen werden moe, want hij was een mens, zoals wij, en als zijn handen omlaag gingen, dan had Amalek de overhand.

Ziet u, hoe belangrijk de voorbede is? Er moesten twee dienstknechten komen, om Mozes beide armen te ondersteunen, want als die handen maar voortdurend omhoog geheven waren, dan behield Israël de volkomen overwinning over zijn vijanden.

En nu hebben wij een heerlijke Hogepriester, die noch moede noch mat wordt, en Die niet ophoudt te bidden en te pleiten voor ons, dag en nacht bij God.

Daarom is Hij ook zo'n volmaakte Hogepriester, van Wie Hebr. 7 vers 24 en 25 spreekt: "doch Hij heeft, juist doordat Hij in eeuwigheid blijft, een priesterschap, dat op geen ander kan overgaan. Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten". Volkomen behouden in de volmaakte zin, zoals Hij volmaakt is. Hoe machtig is dit: Hoe geweldig de kracht van de voorbede is, vinden wij ook uitgebeeld in het Oude Testament in Num. 16. Daar zien Wij, dat Gods toorn ontbrand is tegen het volk Israël, omdat zij zwaar gezondigd hebben, doordat zij na de opstand van Korach, Dathan en Abiram murmureerden. En nu liggen zij, onder het toorngericht van God.

Wij vinden in Num. 16 vers 44a eerst getoorn van de Heer: "De Here dan sprak tot Mozes: Trekt u terug uit deze vergadering, opdat Ik haar in één ogenblik vertere".

Denk het u allemaal eens in: alleen Mozes, en Aäron mochten weg. Zo was de toorn van God ontbrand. Wát een gericht! Vers 44 gaat verder tot 48: "Toen wierpen zij zich neder op hun aangezicht (hier zien wij Mozes en Aäron als beeldragers van Jezus, de Voorspraak, de Voorbidder). En Mozes zeide tot Aäron: Neem een vuurpan (dat is dus hetzelfde als het gouden reukofferaltair), en doe er vuur in van het altaar (geen vreemd vuur, maar het vuur, dat God ontstoken heeft, het vuur des Heiligen Geestes) leg er reukwerk op, en ga haastig tot de vergadering en doe verzoening over hen, want de toorn is van den Here uitgegaan, de plaag is begonnen. Aäron nam een vuurpan, zoals Mozes gesproken had, en snelde tot midden onder de gemeente, en zie, de plaag was, onder het volk begonnen, toen legde hij er reukwerk op (dat is dat wonderbare gebed van Christus) en deed verzoening over het volk. Toen hij tussen de doden en de levenden stond, hield de plaag op".

De plaag hield direct op, en het volk werd gered. Wat doet de voorbede? een machtig werk! En nu, Jezus Christus bidt Zelf voor ons; maar als leden van Zijn Lichaam hebben wij ook de taak dit gebeds-altair te bedienen. Wij hebben juist gezien dat wij door Hem regelrecht tot God mogen

gaan, en dat God tot ons wil spreken, en wij nu ook tot God mogen spreken. Eigenlijk is het zo. Als Wij Zijn leden zijn, en de Geest van Christus in ons woont, dat wil die Christus Geest ook door ons hart en door onze mond vooral, pleiten en smeken, opdat de toorngerichten van God nog gekeerd kunnen worden over deze zondige wereld. Wist u dat? Wat een geweldige taak! Maar als u geen kind van God bent, dan is de Geest van Christus niet in u en komt u Christus niet toe.

Jezus bidt, maar Hij wil bidden door Zijn Lichaam en wil u en mij daarvoor gebruiken. Nu staat er geschreven: "Wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren", maar Gods Geest komt ons te hulp, die door ons bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen, nietwaar? Wat kunnen er dan machtige plagen gekeerd worden, ook in deze wereld. Wij vinden er een voorbeeld van in de geschiedenis van Israël, n. l. dat Israël niet meer bad en dat het reukaltaar niet meer bediend werd, en dat daarom Israël onder een ontzettend gericht van God kwam en geslagen werd met pestilentiën. U leest dat in 2 Kron. 29 vers 6 - 8: "want onze vaders zijn ontrouw geweest, zij hebben gedaan, wat kwaad was in de ogen van den Here onzen God, en hebben Hem verlaten, hun aangezicht afgewend van de woning des Heren en haar den rug toegekeerd. Zelfs hebben zij de deuren van de voorhal gesloten, de lampen gedoofd en geen reukwerk ontstoken noch brandoffers gebracht in het heiligdom aan den God van Israël, zodat de toorn des Heren op Juda en Jeruzalem rustte en Hij hen maakte tot een voorwerp van schrik en ontzetting en tot een aanfluiting, zoals gij met eigen ogen kunt aanschouwen". Dat zegt Hiskia.

Hiskia gaat direct het altaar herstellen, en als het reukwerk dan opstijgt, keren de gerichten en komt de zegen weer!

Wat een geweldige taak vinden wij hier. Laten wij dit niet te klein achten; zonder gebed niets anders dan nederlaag en door de vijand vertreden worden.

Weinig gebed, weinig zegen; veel gebed, veel zegen; voortdurend gebed, een machtige doorbraak en overwinning! Hierin is de kerk schromelijk tekort geschoten.

Want weet u, hoe de grootste zendingscampagne ontstaan is?

Het was de eerste Christengemeente, die in de eerste honderd jaar de toen bekende wereld reeds be-evangeliseerd heeft. Door vervolging zijn zij naar Alle streken verstrooid, en hebben we overall het evangelie gebracht, ook naar Europa. Maar tussen 1500 en 1600 werd aan de zending heel weinig gedaan. Toen heeft God een man opgewekt, Graaf von Zinsdorf, die Hij bijzonder gebruik heeft, en toen hij eens voor de gekruisigde Jezus kwam te staan, riep hij uit "dat deed Gij voor mij, maar wat heb ik voor u gedaan. Maar van nu af aan zal elke polsslag voor U kloppen". En zo geschiedde het! Hij heeft zijn leven en al wat hij had ingezet voor de Heer. En weet u, wat er toen gebeurde? Hij bracht de verstrooid kinderen Gods bij elkaar; deze hadden de grootste ruzie met elkaar en wilde niet bij elkaar komen. Zij wilde niets van elkaar weten en vervloekte elkaar. Maar Graaf von Zinsendorf bracht hen bij elkaar een verootmoediging en zij gingen op de knieën om te bidden, en toen kwam Gods geest over hen. En dat werd een wonderbaarlijke bidstond, die dag en nacht precies 100 jaar geduurd heeft, want ze losten elkaar steeds af. En daarmee is dat geweldige zendingswerk mogelijk geworden, zoals dat er vandaag niet meer is, want de voorbeden zijn zo noodzakelijk. Van het reukwerk werk, dat op het altaar gebracht moest worden, hebben wij reeds gezien, dat er geen eigen vuur mocht zijn, geen eigen geest, geen eigen ijver, geen vreemd vuur, maar het vuur van God, dat op het altaar was gevallen. Het vuur van Gods Geest. Dat is alleen voor God aangenaam. En dat vuur moest daar een heerlijke reukwerk doen verbranden, zoals wij dat hier lezen in exodus 30 vers zeven en acht: "Aäron nu zal daarop welriekend reukwerk in rook doen opgaan; elke morgen, wanneer hij de lampen in orde maakt, zal hij het in rook doen opgaan. Ook wanneer Aäron doorlopen aan steekt in de avondschemering, zal hij het in rook doen opgaan voor het aangezicht des Heren als een zo'n bestendig reukwerk voor uw geslachten".

Wij zien dus, dat die voorbeden direct verband houden met het onderhouden van de kandelaar. Daarbij werden de lampen in orde gemaakt en bij gevuld met olie, olie van de Heiligen Geest. De pitten werden dan schoongemaakt en gereinigd en op goede hoogte gesteld, opdat zij nu weer volop licht gaven. Wij hebben ook gezien, dat de Kandelaar Christus en de Gemeente uit beeldt. Wij zijn dus die gouden Kandelaar, die in deze donkere wereld gesteld is, om het licht van Christus te laten schijnen. Er bestaat direct verband tussen het licht geven van de kandelaar en het onderhouden van de lampen. Dat wil zeggen, dat we elke dag vol van de Heiligen Geest moeten blijven, maar allereerst gereinigd moeten zijn; ons pitje moet gereinigd en bij geknipt worden. Wij moeten gesnoeid worden, want wij moeten minder worden, en Hij moet wassen.

En zo zullen wij Hem openbaren, want Christus is het Licht, en zo houdt Zijn Hogepriesterlijk werk de Kandelaar brandend. O, laten wij toch toetreden en ons door Zijn gebed laten heiligen vervullen met Zijn Geest, door ons met Hem te de verenigen in gebed, want Hij bidt voor ons bij de Vader, en nu kunnen wij eigenlijk niets anders doen dan danken, loven en prijzen, de bediening en aanbidding. En zo wil Gods geest ons mede inschakelen in de dienst der voorbeden; want Zijn Geest dringt ons daartoe. Nu gaan wij weer terug naar het reukwerk Nu gaan wij we er terug naar het reukwerk in Ex.30 : 34-38: "De Here zeide tot Mozes: Neem u welriekende stoffen; druipende hars, onix en galbanum, welriekende stoffen, en reinen wierook, in gelijke delen. Gij zult dit alles maken tot een reukwerk, een mengsel, zoals een zelfbereider, bereidt, gezouten, zuiver, heilig. Een gedeelte daarvan zult gij uiterst fijn wrijven, en iets ervan leggen voor de Getuigenis in de tent der samenkomst (dat is dus op het Reukaltaar, voor de getuigenis, dat is dus voor de Ark. Iedere morgen en iedere avond werd dus iets van dat reukwerk op het altaar gelegd), waar Ik met u zal samenkomen; allerheiligst zal dit voor u zijn. En wat het

reukwerk betreft, dat gij bereiden zult, volgens deze bereidingswijze, zult gij niets voor uzelf maken; het zal u iets heiligs zijn, voor den Here. De man, die iets soortgelijks maken zal, om daaraan te ruiken, zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden".

Allereerst lezen wij hier, hoe de Heer Zelf aangeeft, hoe dit heilige reukwerk bereid moest worden. Dat reukwerk bestaat uit vier gelijke delen, n. l.

uit druipende hars, onix, galbanum en wierook. Het zijn bijzondere specerijen die de Heer neemt van producten, die alle vier op deze aarde groeien en vier is het getal van de schepping.

Uit de aarde genomen, zal het opstijgen tot God, opdat de zegen van God nu

die aarde weer ten goede zal komen. Hoe wonderbaar is dit! Want het is Jezus Christus, die als Zoon des mensen voor God een liefelijke geur geworden is in Zijn offerande, dat ons tot heil is. Er is voor God maar één liefelijke geur, en dat is de geur van Jezus Christus, die uit liefde het offer heeft volbracht. En dat wil zeggen: Hij, die eerst mens moest worden, hoewel Hij God is (want Zijn lichaam kwam uit deze aarde, verwekt in de moederschoot van Maria), heeft in dat menselijk lichaam kostelijke dingen geofferd aan God. Het waren 'allereerst Zijn tranen, gestort voor de zonden, voor ons gevallen mensdom. Zien wij Jezus niet wenen, daar' bij het graf van Lazarus? Zien wij Jezus niet wenen, als Hij ziet, hoe Israël zich verhardt en Hem afwijst: "Jeruzalem, Jeruzalem"? Maar zien wij Hem vooral niet wenen, daar in Gethsemané, als Hij de beker moet gaan drinken? En niet alleen de tranen, die Hij stortte, ook Zijn zweet werd tot bloed. Ja, Hij heeft Zijn bloed ook uitgestort, Hij heeft Zijn vlees gegeven, Hij heeft Zich geheel gegeven.

En ook Zijn Striemen en Zijn wonden zijn voor God aangenaam, want dit is dat liefelijke offer, dat Hij bracht tot heil, tot redding en verlossing van deze schepping.

Dat lezen wij in Eph. 5: 1 en 2: "Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad.

Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden (Joh. 15 : 13).

En zoals dat reukwerk, dat hier verbrand werd, opsteeg tot God, stijgen nu die gebeden op tot God, die voor Hem aangenaam zijn. Dit kostelijke reukwerk is de kruisverdienste van Jezus.

Wij lezen in Jes. 53 :12: "Daarom zal Ik Hem een deel geven onder velen en met machtigen zal Hij de buit verdelen, omdat Hij Zijn leven heeft uitgegoten in den dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl Hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft".

Ook. hebben wij een ander voorbeeld in Openb. 8 : 5: "En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven, met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor den troon".

Ziet u, eerst staat er: "hem werd veel reukwerk geschonken" en dan "met de gebeden" ;niet eerst de gebeden, want die kunnen niet zo maar door God verhoord worden. Er moet eerst veel reukwerk gegeven wordenden dat is de kruisverdienste van Jezus, en met die kruisverdienste worden al de gebeden van de heiligen ook volkomen verhoord en vervuld, terwille van dat reukwerk. Daarom ai zegt Jezus in Joh. 16 : 25b: "als gij den Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in Mijn Naam".

Zo werd deze engel veel reukwerk geschonken om het te geven met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor de troon. En wat staat er in vers 4: "En de rook van het reukwerk met de gebeden der heiligen; steeg uit de hand van den engel voor Gods aangezicht op".

Hoe werden dus hier al die gebeden der heiligen verhoord? Omdat deze engel veel reukwerk ontvangt en veel reukwerk op dat altaar legt met die gebeden. En willen wij een heerlijk

vruchtbaar gebedsleven gaan krijgen, dan moet dat gebedsleven niet alleen zijn een vragen van: Heer geef mij dit of dat, enz. . Maar laten wij uit de Schrift leren, wat wij moeten doen; laten wij tot God gaan en Hem veel reukwerk aanbieden van Jezus, d.w.z. Hem veel danken en prijzen voor het geslachte Lam.

Maar, nu was daar een heel ernstige vermaning. God zegt tegen Israël : "Als er een man is, die dit reukwerk neemt voor zichzelf om er aan te ruiken, die is des doods schuldig, hij zal gestenigd worden". Als wij dus dat

reukwerk gaan gebruiken tot eigen eer en eigen roem, is dat voor God een gruwel. Neen, wij komen tot de Heer in de kruisverdienste van Jezus en roemen Hem, roemen het Lam, en de kracht van Zijn bloed. Het is om Jezus wille. Hem alle eer, lof, dank en aanbidding gebracht!

Laten wij zo tot God gaan. Als wij: zo tot Hem gaan in onze gebeden, Hem gaan aanbidden en het Lam verheerlijken, dan mogen wij daartussen ook onze noden leggen. Maar wie begint met God te aanbidden, te loven en te prijzen, die heeft eigenlijk maar heel weinig te vragen, want Hij heeft ons in Christus reeds alles gegeven. En wat wij Hem dan gaan vragen, dat is dan ook werkelijk van belang, en dat gaat God heerlijk verhoren. Laten wij dan toch vooral ook bidden voor de voorgangers, dat zij vrijmoedigheid ontvangen, om de boodschap van de Heer in zijn volheid te geven.

Zo zullen wij dus, noch met vreemd vuur van eigen geest, noch met reukwerk, dat wij gebruiken tot eigen eer en heerlijkheid naar Hem gaan, maar wij moeten Hem alleen grootmaken, en dan stijgen onze gebeden van zelf op met dat reukwerk, en zijn zij ook voor God aangenaam. Want al wat er dan niet aangenaam aan is, wordt er vanzelf uitgehaald, daar onze gebeden via de Heer Jezus gaan.

Aan dat altaar waren ook nog draagstokken. Wij behoeven niet naar een bepaalde plaats te gaan om God te aanbidden. De Samaritaanse vrouw. vroeg ook in Joh. 4 : 20: "Waar moeten wij nu God aanbidden. De Joden zeggen de tempel te Jeruzalem en de Samaritanen zeggen hier. En wie heeft er nu gelijk"?. En de Heer zegt in vers 23: "maar de ure komt, en is nu, dat, de waarachtige aanbidders den Vader aanbidden zullen in Geest en in waarheid".

Op alle plaatsen, waar wij ons bevinden, want al is de Heer bij God, het altaar heeft zijn draagstokken en overal mogen wij dit altaar gaan bedienen, want in Christus hebben wij een vrije toegang, door Hem die Zijn bloed spengde tot in het heiligdom. Dat bloed aan die hoornen spreekt: "Daar. is kracht in Zijn bloed tot volmaakte verlossing:.

Met de symboliek van de Tabernakel zijn wij nu gekomen aan het Fundament.

Wij willen eerst met elkander in de Schrift enige plaatsen opslaan, waar ons het Fundament beschreven wordt, om te zien, waaruit het bestaat. Wij beginnen met

Ex. 30 : 16: "De Here sprak tot Mozes: Wanneer gij het getal der Israëlieten bij de telling opneemt, dan zullen zij, ieder voor zijn leven, aan den Here een zoengeld geven, wanneer men hen telt, opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling. Dit zal ieder, die tot de getelden gaat behoren, geven: een halven sikkal, gerekend naar den heiligen sikkal-deze sikkal is 20 gera- een halve sikkal is de heffing voor den Here. Ieder, die tot de geleiden gaat behoren van twintig jaar oud en daarboven, zal de heffing voor den, Here geven. De rijke zal niet meer, noch de arme minder dan een halve sikkal opbrengen, om die te geven als heffing voor den Here ter verzoening, voor uw leven. En gij zult het geld der verzoening van de Israëlieten nemen en het bestemmen voor den dienst in de tent der samenkomst; het zal voor de Israëlieten tot een gedachtenis zijn voor het aangezicht des Heren ter verzoening voor hun leven".

Wij lezen ook nog uit: Ex. 38 : 25-27: "Het zilver van de getelden der vergadering was honderd talenten en duizend zeven honderd en vijf en zeventig sikkels naar den heiligen, sikkal: een beka per hoofd, dat is een halve sikkal naar den heiligen sikkal, voor ieder die tot de getelden ging behoren, van twintig jaar oud en daarboven, ten getale van zes honderd en drie duizend en vijftig man. Honderd talenten zilver dienden om de voetstukken van het heiligdom en van het voorhangsel te gieten, honderd voetstukken naar naar de honderd talenten, één talent voor één voetstuk".

Nu is het allereerst Gods bedoeling en Gods wil, dat de zondaar, die Hij roept in Christus, en die nu Christus eigendom mag zijn volkomen gelijk zal worden aan Zijn Zoon, zoals geschreven staat, dat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broederen. En ook, dat wij Hem zullen zien gelijk Hij is en aan Hem gelijk zullen zijn.

Maar. God heeft, vanaf het begin ook nog een tweede bedoeling met ons, Hij wil, dat aller, die nu door, Christus geroepen, gereinigd en geheiligd zijn, samen ook voor Hem

een levende tempel zouden worden, gelijk dat geschreven staat in Eph. 2 : 19-22: "Zo zijt gij (de gelovigen in Christus) dan geen vreemd delingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods (zij zijn immers in het heiligdom gekomen) gebouwd op het fundament van de apostelen en, profeten, terwijl Jezus Christus Zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend. op tot een tempel, heilig in den Here, in wien ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest".

In den beginne heeft God de mens zo geschapen, dat hij voor Hem een levende tempel zou wezen, en daarom gaf God de mens allereerst een lichaam uit deze aarde, zodat de mens door middel van dat lichaam in contact zou staan met de zichtbare schepping daarbuiten. Maar God gaf de mens ook een geest, door hem een adem des levens in te blazen, opdat de mens door Zijn geest gemeenschap met God zou hebben, zodat de geest van de mens zich zou verenigen met Gods Geest, en Gods Geest met de geest van de mens.

En nu is het heel wonderlijk, dat God de mens geschapen heeft geheel in over eenstemming met de tabernakel. Ook in ons is een voorhof, een Heiligdom, en een Heilige der Heilige, en daarin wil God op de troon zitten. Daartoe zijn wij geroepen, en dat moet zijn vervulling krijgen in Christus, niet alleen hier vertoeven in het Heiligdom, maar ook samen nu met Christus één tempel vormen heilig voor de Here.

Zoals Salomo voor God de spenen tempel voor een tijdelijke bestemming moest bouwen in Jeruzalem, zo moet de Here Jezus Christus, als de Zoon des levenden Gods, voor Zijn Vader een tempel bouwen, die zal blijven bestaan tot in alle eeuwigheid der eeuwigheden. en dat is Christus en Zijn Gemeente.

Hijzelf is het Fundament, en wij mogen als levende stenen op Hem gebouwd worden. Waar de Here Jezus, voor Zijn Vader een tempel bouwt, die eeuwig zal blijven bestaan, begrijpen wij wel, dat die tempel dan ook een hecht en solide fundament moet hebben.

Ieder gebouw rust op een fundament, en dat gebouw kan nooit langer bestaan dan het fundament bestaan kan. En als God een tempel bouwt, die in alle eeuwigheid zal bestaan, dan moet die tempel ook een wonderbaar fundament hebben.

De Here Jezus Zelf heeft in Matth. 7 : 24-27 gesproken over tweeërlei fundament. Allereerst over een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.

En als dan de regen neervalt en de stromen en de winden komen, dan stort dat huis niet in, want het was op de rots gegrondvest.

Maar de Heer spreekt ook van een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand, en als dan de regen komt en de stromen en de winden, dan stort het in en zijn val is, groot.

En hier in deze afschaduwing van dat wonderbare bouwplan van God van Zijn eeuwige tempel, vinden wij ook, dat de tabernakel, die hier opgericht moest worden, onmogelijk op de zandgrond van de woestijn kon staan.

Daarom moest er eerst een hecht fundament gelegd worden, een rots, ja, een rots van zilver. Dat doet ons verstaan dat Jezus Christus die tempel Gods niet bouwt op iets van deze wereld, want deze wereld gaat voorbij. Ja, dat de Heer Jezus zelfs die tempel niet bouwt uit iets van deze schepping, want hemel en aarde zullen eens voorbij gaan. De Heer bouwt dat huis op iets, dat eeuwig zal blijven niet op de zandgrond, d.w.z. op de vergankelijkheid van deze schepping, en al wat daarbij behoort, maar Hij bouwt Zijn Huis

op de rots, en die Rots is Christus. Hijzelf is immers het Fundament gelijk geschreven staat in 1 Cor. 3 : 11: "want een ander fundament, dan dat er ligt namelijk Jezus Christus kan niemand leggen".

Hier, in deze tabernakel, de af schaduwing, moet dat Fundament gemaakt worden van zilver en wel van Zilveren voetstukken, die ieder een talent zwaar wogen. Dan kunnen wij ook begrijpen, dat dat Fundament zeer kostbaar is, ja, want dat, Fundament in Jezus Christus, die Zijn levensbloed gaf tot een losprijs, voor onze ziel en ter verzoening voor ons leven. Iets kostbaarders is. er niet op deze aarde en zelfs niet in de hemel, want het bloed van Jezus van Christus bevat het leven van Gods zoon, d.w.z. dat vertegenwoordigt het Leven van God Zelf. Er bestaat niets kostbaarders, rijkers en groters, dan het Leven van God, en dat blijft tot in alle eeuwigheid, dat is onvergankelijk, en daar bouwt God Zijn tempel op.

Nu willen wij dat nog nader gaan bezien, want daar vinden wij een gewichtige boodschap in. Wij hebben gelezen in die Schriftgedeelten van Ex. 30 en Ex. 38, dat iedere Israëliet van boven de twintig jaar, die tot de geleelden wilde gaan behoren, een halve sikkil moest geven als losprijs

ter verzoening van zijn leven. En iedere Israëliet, die dat niet deed, zou, als er een telling plaats vond, onder een zeer zware plaag, onder een gericht van God komen. Wij vinden dat in Ex. 30 : 12: "Wanneer gij het getal der Israëlieten bij de telling opneemt, dan zullen zij, ieder voor zijn leven, aan den Here een zoengeld geven, wanneer men hen telt, opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling".

Het gaat om hun leven. Dat is geen kleinigheid. Als u uw belasting niet betaalt, kunt u hoogstens een boete of gevangenisstraf krijgen; maar als de Israëlieten hun zoengeld niet betaalden, ging het om hun leven, want dan konden zij niet tot de getelden van God behoren. God zegt hier opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling", wat geld voor het Oude Verbond, want daar had men immers zichtbare straffen; maar voor ons geldt dit geestelijk. Dit is een boodschap, die klaar en duidelijk gebracht moet worden, ook in alle christelijke kerken en kringen. Daar ontbreekt nog al eens wat aan.

Ook de Israëlieten hebben zich niet altijd aan dit gebod gehouden. Dat lezen wij in de geschiedenis van David (2 Sam. 24), toen de satan hem opporde om een telling te houden onder de Israëlieten. Dan gaat God een ontzettende plaag over dat volk geven. David mocht nog kiezen uit drie verschillende straffen, en hij kiest de pest. En wat een ontzettende slachting vond er toen plaats onder de Israëlieten, omdat zij niet hun zoengeld betaald hadden. Het ging om hun leven. En weet u, hoe de plaag ophield?

Dat was daar, waar David op het altaar van de dorsvloer op de Moria hetzoenoffer bracht, en wel op dezelfde plaats, waar later Jezus Christus heenging om de zoenprijs voor ons te betalen, en tevens de plaats, waar de tempel moest verrijzen.

De Israëlieten mochten, gelijk hun hart hun, ingaf, vrijwillige bijdragen geven voor de bouw van de tabernakel: goud, zilver, enz. , ieder, wiens hart hem daartoe drong. Maar één ding was niet vrijwillig: dit zoengeld; dat moesten zij betalen, en wel de rijken niet meer en de armen niet minder. Het was dus voor allen gelijk. De verzoening voor het leven is voor de rijke niet meer en voor de arme niet minder, zij zijn allen daarin gelijk. En wat moesten zij dan betalen? Zilver!

Nu heeft zilver in de Bijbel niet alleen de betekenis van een edel metaal, maar het betekende ook een betaalmiddel, dat uitgewogen werd. En nu is er in dit gedeelte dus sprake van een sikkal. Zij moesten een halve sikkal geven naar de heilige sikkal. Deze Hebreeuwse woorden hebben een diepe zin. "Sikkal" is in het Hebreeuws "sjekkal", dat betekent "gewicht". Men kende naast de heilige sikkal ook een gewone, dagelijkse sikkal, waarvan de waarde nog wel eens schommelde, zoals ook onze gulden (nu euro) kan schommelen. Daarom zegt God: "Gerekend naar de heilige sikkal", waarvan God het gewicht vastgesteld had. Daarom werd die heilige sikkal ook in de Bijbel genoemd: "de sikkal des konings", want wij hebben hier te doen met het gewicht van de grote Koning (Jezus), en daarom eist God van ons, die in zonde gevallen zijn, het volle pond voor verzoening van onze ziel, van ons leven, opdat wij tot de getelden van God gaan behoren. En dat is een heel voornaam ding, want alleen met de getelden bouwt Hij Zijn tempel.

Nu komt natuurlijk de vraag: "moeten die Israëlieten ieder voor zich dat zoengeld betalen"? En zeggen wij dan niet vandaag: "dat geldt toch niet voor ons, Nieuw- Testamentische Gemeente, want de Heer Jezus heeft toch de prijs betaald"?

Daarin nu schuilt een groot gevaar. Hier staat ook niet, dat zij de volle sikkal zelf moesten betalen. maar de halve sikkal, de helft van dat volle gewicht, dat beka heet. En wat betekent dat woord beka?

Dat is iets wonderlijks. Beka betekent: letterlijk: een stuk of een deel, en ook is het verwant aan het Hebreeuwse werkwoord: splijten, breken.

Hier zien wij dus dat God al van tevoren in Zijn voorziening het zo getroffen had dat dat zoengeld duidt op iets dat gebroken is geworden. En nu is die Beka dus de helft van het geheel, d. w. z. die twee vormen tezamen het volle gewicht.

Natuurlijk kunnen wij de losprijs niet betalen. Daarom zond God Zijn Zoon, Jezus-Christus naar deze aarde en Hij heeft de verzoening aangebracht, Hij heeft de volle prijs betaald voor ons. Op welke wijze? Dat kon maar op één manier geschieden. Niet Jezus Christus heeft gezondigd niet Gods Zoon maar wij! En hoe kon Hij voor ons dan betalen? Op deze wijze: door Zich één te maken met ons zondaren. Hij werd mens en stelde Zich aan ons gelijk. Hij identificeerde Zich met ons en zo droeg Hij voor ons onze zonden in Zijn lichaam op het hout en betaalde daardoor de grote losprijs voor ons leven. Hij stierf in onze plaats voor onze zonde.

Maar nu eist God dit: dat wij er slechts deel aan krijgen, als wij die verzoening voor ons zelf willen aanvaarden; en dit kan maar op één manier geschieden, n. l. door ons één te willen maken met

de Heer Jezus, als wij ons radicaal aan Hem willen geven. Hij stierf voor mij dan leef ik niet meer maar leeft Christus in mij.

Ziet u nu, hoe ook wij onze beka moeten gaan betalen. Jezus stierf voor ons maar dan betekent dat ook dat wij ons leven niet langer voor onszelf mogen blijven leven maar dat wij dat leven moeten uitleveren aan Jezus!

Die beka is de helft van het geheel. Hij betaalde, maar ik moet mij zelf aan Hem uitleveren, en nu is het Christus en ik samen; die twee vormen tezamen het volle gewicht.

Zolang u uzelf nog niet hebt uitgeleverd, hebt u uw verzoengeld nog niet betaald. Velen dwalen daarin. Het Woord van God zegt het heel duidelijk in 2 Cor. 5 : 15: "daar wij tot het inzicht gekomen zijn dat één (dit is Jezus Christus) voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt". En als wij dát gedaan hebben dan hebben wij onze beka betaald.

Hij maakte Zich één met ons, maar dan houdt dat ook in, dat wij ons één moeten maken met Hem: Ik leef niet meer maar Christus is mijn leven" geworden. Hij kocht mij met de dure prijs van Zijn levensbloed. maar dan behoor ik mijzelf ook niet meer toe; ik behoor Hem toe. En als ik dat niet doe, heb ik mijn beka niet betaald.

Dat zegt Paulus ook in 1 Cor. 6 : 20: "Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijk dan God met uw lichaam".

Wij lezen ook nog 1 Petr. 1 : 18: "wetende dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die van de vaders overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als va een onberispelijk en vlekkeloos lam".

In de afschaduwing is het zilver de losprijs, maar nu is 't kostbare bloed van Jezus waarmee wij gekocht zijn.

En nu lezen wij in de geschiedenis van Israël, dat alle Israëlieten van twintig jaar en daarboven de beka moesten betalen. De onmondigen worden voor God geacht te behoren tot de ouders; zo gauw als men mondig werd op zijn twintigste jaar, eiste God, dat men koos wie men wilde dienen; God of de duivel, de zonde. Dan moest men de beslissing nemen en koos men God, dan deed men dat door de beka te betalen, d.w.z. door het zoengeld te geven als prijs voor het leven, en dan behoorde dat leven God toe, en met die leven, met dat geld. werd de tempel gebouwd. Zo zijn wij bestemd om levende

stenen te zijn van het Huis van God, n. l. die genen, die het zoengeld betalen door zich uit te leveren aan de Heer. Wij zijn geen kinderen van God omdat wij geboren worden uit christelijke ouders en omdat wij misschien als kleine baby gedoopt werden en meegegaan zijn naar de kerk. Maar God vraagt zo gauw, als wij tot de jaren des onderscheids gekomen zijn, van iedereen een beslissingen, door de keuze voor God en Christus, betalen wij onze beka en behoren wij tot de getelden van Gods Gemeente. Zó bouwt God alleen op dát Fundament Jezus Christus; allen, die verzoend zijn en gekocht met het dierbaar bloed van Zijn Zoon.

Teruggaande naar de tabernakel zien wij, dat de bovenbouw voor een deel uit planken bestaat, die met goud overtrokken zijn. Dat is het beeld van de levende leden van het Lichaam van Christus. Die planken nu stonden met twee houvasten, met twee voeten in die zware zilveren voet stukken. Iedere plank moest dus de zandbodem verlaten hebben om ingeplant te worden in de zilveren bodem. En iedereen, die tot de Gemeente van de levende God wil behoren, moet de zandbodem van zijn eigen oude leven verlaten, om door de Heilige Geest in Christus geplant te worden.

Dat zilveren Fundament vormde niet alleen een hechte éénheid, maar het maakte ook een scheiding tussen de eigenlijke tabernakel en de zandbodem van de wereld. En dat is dus ook het bloed des kruizes, dat een radicale scheiding maakt tussen ons en de wereld. Dat zegt Paulus in Gal. 6 : 14: "Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onzen Here Jezus Christus, door wien de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld".

Het is wonderbaarlijk! Door het bloed van Christus, door Zijn kruis, en Zijn dood, zijn wij gestorven voor de wereld en is de wereld gestorven voor ons. Hoe mooi vinden wij dit afgebeeld bij de ark van Noach. Ik geloof beslist, dat' tijdens de bouw van de ark er nog velen geloofd hebben aan de solide bouw van de ark, dat zij gedacht zullen hebben, als er werkelijk een zondvloed zou komen, men wel in die ark gered kon worden. Maar, zij gingen er niet in, met het ge volg, dat zij omkwamen.

Zo zijn er vandaag ook velen, die wel geloven in de Heer Jezus; ja, zij geloven wel, dat Jezus Christus de Zoon van God is, en dat Hij alleen verlossen kan, maar zij leveren 'zichzelf niet aan Hem uit. Zij gaan niet in Christus. Noach en de zijnen werden behouden, omdat zij in de ark gingen. Maar hebt u er wel eens over nagedacht, wat dat voor Noach betekende? Er kwam een ontzettend gericht van God over de wereld, en alle vlees zou daarin omkomen. Maar weet u, wie het eerste stierven? Dat waren Noach en de zijnen!

Alleen zij stierven heel anders dan de anderen, want Noach en de zijnen waren in de ark en God had de deur achter hen dicht gedaan, en toen waren zij letterlijk in een kist begraven. Want vanaf dat ogenblik, dat Noach en de zijnen in de ark gingen, en God de deur toesloot, kon de wereld daarbuiten niet meer bij Noach komen, en zij waren voor de buitenwereld reeds dood, en zo was de wereld ook voor hen dood, daar zij niet meer in die wereld konden komen.

Dat is het beeld van het kruis van Christus, en dat is een dood, waardoor wij eeuwig leven ontvangen, gelijk Jezus zegt: "Wie zijn leven zal willen behouden, zal het juist verliezen, maar wie zijn leven zal willen verliezen om Mij nentwil, zal het juist vinden en behouden . Dat is het geheim. En dat geldt alleen voor hen, die op dat Fundament staan, dat geen ander kan leggen.

Het gaat om een persoonlijke stap, een overgave, het oude verlaten en ons radicaal overgeven aan Hem, zoals Noach zich geheel moest overgeven en toevertrouwen aan de ark, want hij kon niets meer doen, en was een gevangene in de ark. Hij kon de ark ook niet besturen, want er zat geen roer aan. God stuurde, en Noach moest gaan, waarheen de ark ging, hij was er aan overgeleverd. Noach stond niet meer met zijn beide benen op de aarde, hij stond met beide benen in de ark. Ja, het werd een avontuur!

Sommigen zeggen: "maar je moet met je beide benen op de grond (wereld) blijven staan" Maar die wereld gaat voorbij. En als ik in Jezus ga staan, is dat wel een avontuur, want ik weet ook niet precies, waar ik naar toe ga. Het is Jezus, die mij nu leidt en voert, en wat Hij doet is altijd goed en de uitkomsten zijn altijd wonderbaar, Hij is nu de Stuurman.

En al dat andere zo maar loslaten?

Ja, de schepen achter je verbranden, de bruggen achter je afbreken! Velen houden nog een bruggetje over. Er zijn er ook, die met één voet in Jezus willen staan, en met de ander op de zandgrond. Maar dat gaat niet, evenmin als men met de ene voet in de ark kon staan, en met de andere voet er buiten, want de deur ging dicht.

Geef u over aan Hem, die het Leven is, in Wie al de liefde Gods zich heeft geopenbaard, die alleen rechtvaardig en rein en heilig is. Is het dan nog een avontuur, om zich aan zo iemand toe te vertrouwen?

Ik vind het een veel groter avontuur, om op iets te bouwen van deze wereld, want dat komt uiteindelijk altijd verkeerd uit,

Wij gaan verder met de bovenbouw, de opbouw van de tabernakel, de planken of berderen. Daar lezen wij over in Ex. 26 : 15-30: "Gij zult de planken voor den tabernakel maken van acaciahout, rechtopstaande; tien el zal een plank lang zijn en anderhalf el breed. Elke plank zal twee tappen hebben, zodat zij aan elkaar kunnen worden verbond; zo zult gij met alle planken van den tabernakel doen. Gij zult de planken voor den tabernakel maken, twintig planken aan den zuidkant. En veertig zilveren voet stukken zult gij maken onder de twintig planken, twee voetstukken onder de ene plank voor haar beide tappen en twee voetstukken onder de andere plank voor haar beide tappen. Evenzo voor de andere zijde van den tabernakel aan den noordkant twintig planken met veertig zilveren voet stukken: twee voetstukken onder de ene plank en twee voetstukken onder de andere plank. Voor de achterzijde van den tabernakel aan den westkant zult gij zes planken maken. Twee planken zult gij maken voor de hoeken van den tabernakel aan den achterkant. Volkomen gelijk nu zullen zij zijn aan den onderkant en aan den bovenkant, tot den enen ring; zo zal het voor die beide zijn; ze zullen de beide hoeken vormen. Er zullen dus acht planken zijn met haar zilveren voet stukken, zestien voetstukken: twee voetstukken onder de ene plank en twee voetstukken onder, de andere plank. Ook zult gij dwarsbalken maken van acaciahout; vijf voor de planken van de ene zijde van den tabernakel en vijf dwarsbalken voor de planken van de andere zijde van den tabernakel en vijf dwarsbalken voor de planken van de zijde van den tabernakel aan den achterkant naar het Westen met den middelste dwarsbalk in het midden der planken,

dwars doorlopende van het ene einde naar het andere. De planken nu zult gij met goud overtrekken, de ringen zult gij van goud maken als houders voor de dwars balken, en de dwarsbalken zult gij met goud overtrekken. Dan zult gij den tabernakel oprichten overeenkomstig het plan. dat u daarvan op den berg getoond werd".

Als Jezus het Fundament is, dan is het niet moeilijk te zien, wie de Bovenbouw is: het is de Gemeente, die op Hem en in Hem gebouwde is, en in Hem vaststaat. Zo vinden wij dus in deze planken of, zoals de Oude Vertaling zegt: berderen, een wonderbare afbeelding van de Gemeentebouw van de echte gelovigen, van Gods kinderen.

God verordineert dus, dat deze; planken van acaciahout gemaakt moeten worden. Wij weten reeds, dat het hout van de acaciaboom uit het Midden-Oosten niet van al te beste soort is, n. l. vol noesten, scheuren en barsten, en was spoedig aan vermolming en verrotting onderhevig.

Daarom is dit acaciahout een sprekend beeld, door God gebruikt, van de zondaar. Hoe wonderlijk, dat God die tempel wil gemaakt hebben van acaciahout, of anders gezegd, dat God Zijn eeuwige Tempel wil gaan bouwen van zondaren, die echter niet meer verkeren in hun verloren zondaars -staat, want Gods tempel is een heilige Tempel, het is de woonstede van God. Daartoe moest dat acaciahout ook een bijzondere bewerking ondergaan, omdat zij precies op maat moesten gemaakt wordenden wel tien el lang en anderhalf el breed, en daarbij geheel glad geschuurd moesten zijn. Daartoe moesten zij dus deze zorgvuldige, langzame en dikwijls moeizame bearbeiding ondergaan. Een wonderbare beeldspraak ligt hierin!

De acaciaboom is dus het beeld van de vergankelijke mens, de zondaar, die dood ligt in de zonde en de misdaad, zo als dat hout vol noesten, scheuren en barsten zit, en waar de verrotting en vermolming gemakkelijk inkomt

Maar nu zien wij die wonderbare bewerking, die plaats moet vinden. Allereerst moet die boom omgehakt, en van zijn natuurlijke wortel gescheiden worden. Hier zien wij, hoe wij ons moeten bekeren en radicaal van het oude afgescheiden moeten worden, d.w.z. sterven aan onze oud natuurlijke staat.

Dank God, dat dat mogelijk is geworden in Jezus Christus, die voor onze Zonden gekruisigd werd en die de zondaar in Zijn lichaam meedroeg en hem aan het hout genageld en in Zijn vloekdood deed mee sterven, opdat wij van onze natuurlijke zondige staat, afgestorven zouden zijn, zoals die acaciaboom omgehakt en van zijn natuurlijke wortel gescheiden werd.

Maar daarmee was het nog niet klaar. De planken moesten dan zorgvuldig verder bewerkt worden, voordat zij bruikbaar waren. Zij moesten op maat gezaagd worden en vervolgens bijgewerkt met schaaf en beitel, totdat zij aan alle eisen, die God stelde, voldeden. En hier zien wij dus, nadat wij tot bekering gekomen zijn, en ons hart en leven aan de Heer Jezus hebben overgegeven, en de Heer Jezus dood van onze dood geworden is, dat wij gestorven zijn aan het oude, aan onze natuurlijke staat, maar dat Hij ook leven van ons

leven is geworden; want Hij is opgestaan van tussen de doden uit tot onze rechtvaardigmaking, zodat wij in Hem een nieuwe schepping geworden zijn, kinderen Gods. Maar daarmee zijn wij nog niet klaar. Dan zijn wij wel wedergeboren, maar dan

moet daar de heiligmaking nog op volgen, hetgeen wij zelf niet kunnen doen. Die plank kon zichzelf niet op maat zagen, glad schaven en bij schuren, dat deed de tempelbouwer. Zo mogen wij God er voor danken, dat onze rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing niet door onszelf, bewerkt kan worden, maar dat Hij in Jezus Christus ons dat alles geschonken heeft. Wij moeten alleen ons overgeven in Zijn Naam, zoals dat acaciahout zich moest overgeven in de handen van deze timmerman, zodat. het bewerkt werd en daarna aan het doel, aan de roeping kon beantwoorden. Zo moeten wij ons overgeven in de handen van onze heerlijke Heiland Jezus Christus.

In vers 15 lezen wij ook: "Gij zult de planken voor de tabernakel maken van acaciahout, rechtop staande".

Die planken moesten dus rechtop staan, want God wil, dat als wij een kind van Hem geworden zijn, dat wij dan ook staan in dat geloof tot eer van God.

Hoe konden deze planken nu rechtop staan? Iedere plank had twee tappen; een andere vertaling zegt: "twee houvasten", wat het nog duidelijker uitdrukt. Iedere plank stond met die twee houvasten in de zilveren voeten die zilveren voeten vormen het Fundament, Jezus Christus.

Zo moet iedere gelovige staan op het Fundament van de verlossing, door het bloed van Jezus Christus aangebracht.

Wij lezen dit in Ps. 40 : 3: "Hij (de Heer) trok mij op uit den kuil van het verderf, uit het slijk van den modderpoel; Hij stelde mijn voeten op een rots, mijn schreden maakte Hij vast".

Ziet u: nadat wij tot bekering en tot overgave gekomen zijn, en de Heer Jezus ons gereinigd heeft in Zijn bloed, worden wij gesteld op dat Fundament, met onze voeten op de Rots.

Het Nieuwe Testament spreekt nog duidelijker hierover o.a. in Rom. 5 : 1 en 2: "Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof hebben vrede met God door onzen Here Jezus Christus, door wien wij ook den toegang hebben verkregen in het geloof tot deze genade, waarin wij staan".

Staan, wij in dat geloof?

Wij hebben reeds gezien, dat het Fundament van de zilveren voeten scheiding maakt tussen het woestijnzand en de planken, en als wij in het geloof in Christus staan, betekent dat eveneens, dat er een scheiding gekomen is tussen ons en de wereld. Zo staan de planken in de zilveren voeten vast, en nu wil God, dat iedere gelovige vast zal staan in Christus, opdat Hij uw Houvast zal worden; want alleen, als u vast staat op dat geloof, dan kunt u staande blijven, en gebouwd worden tot een tempel, heilig in den Here. Is Jezus Christus de Houvast in uw leven? Met nadruk zeg ik u nogmaals: die planken stonden niet met één been in die zilveren voet, maar met beide. Zo moet het ook met ons zijn, anders kunnen wij niet vaststaan. Wij vinden dat in Rom. 11 : 20: "Zij (Israël) zijn om hun ongeloof weggebroken, en gij staat door het geloof". En Paulus geeft nog een ernstige vermaning in 1 Cor. 16 : 13: "Blijft waakzaam, staat in het geloof". Staan wij werkelijk in dat geloof? Dat is zo belangrijk, daarom geeft Paulus nog een vermaning-in Phil. 1 : 27: "Alleen, gedraagt u waardig het evangelie van Jezus Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, het zij ik afwezig blijf, ik van u moge horen, dat gij vaststaat in één geest, één van ziel medestrijdende voor het geloof aan het evangelie".

Alleen met degenen, die onwankelbaar vast staan in het geloof, gaat de Heer Zijn gebouw oprichten. En wat bewerkt dat? Dat lezen wij in Col. 2 : 6 en 7: "Nu gij Christus Jezus den Here aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzegging". Wat zegt het Woord hier nu? Wij moeten niet alleen door dat geloof vast staan en ons houvast hebben, maar het moet a.h.w. tevens onze wortel zijn; want wij zijn niet meer in die oude wortel, want Jezus Christus is nu onze wortel geworden. Wij zijn a.h.w. afgebroken van het oude, stervend aan de oude mens door het Kruis van Christus, en ingeënt in Hem. Hij is niet alleen dat zilveren Fundament, Hij is tevens onze Wortel en Grond, en dan komen wij tot de juiste maat. Het is dus in Hem staan, in Hem wandelen, in Hem geworteld zijn, en dan op gebouwd worden, in Hem, bevestigd worden in het geloof. En alles met het doel, wat staat in Col. 1 : 22b en 25a: Om u heilig en onbesmet en onberispelijk voor Zich te stellen, indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie" Standvastig blijven! Dan komen wij tot de volle wasdom, de volle maat. Want de planken moesten aan een bepaalde maat voldoen: dat lezen wij in Ex. 26 : 16: "Tien el zal een plank lang zijn en anderhalf el breed". En in vers 24: "volkomen gelijk nu zullen zij zijn aan den onderkant en aan den bovenkant ". Alle planken van de Tabernakel waren dus precies gelijk; tien el lang. Wat een diepe symboliek schuilt hierin.

Het getal tien is door de hele Bijbel heen Gods eis aan de mens. Wij vinden dat o.a. in de tien plagen over Egypte, toen God het Joodse volk uit Egypte wilde verlossen; bij de tiende plaag maakte God een afgesneden zaak. Bij tien el is het voor die plank een afgesneden zaak, het is de maat van de wasdom, die God geeft en eist van de mens. En als Israël, als Zijn volk Hem moet gaan dienen, dan is het weer de Goddelijke eis de wet van de tien geboden.

Vandaar ook het laatste wereldbeeld, als Jezus deze, wereld, die in diepe goddeloosheid wegzinkt, komt richten. De Bijbel leert ons, dat God het laat komen tot de tien statenbond de tien tenen en de tien hoornen; maar dan komt Jezus Christus er een eind aan maken.

Daarom weten wij dat. de Heer spoedig komt. Die tien statenbond verrijst met een razende snelheid, naar het profetische Woord. Denk ook maar aan de tien maagden: ook daar een voleinding, want de deur ging dicht.

De eis van God voor de Gemeente, dus voor ieder kind van God, dat een bouwsteen wil zijn van de eeuwige tempel; is: voldoen aan die tien! Wat betekent dat? In Eph. 4 :11-13. vinden wij het antwoord: "En Hij (Jezus) heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe, te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw (daar komt de opbouw) van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van den Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid (daar hebt u de maat), de maat van den wasdom der volheid van Christus". En hoe bereiken wij deze maat?

De plank kan zichzelf, niet op maat maken, evenmin als wij onszelf gelijk kunnen maken aan Jezus. Zoals die plank zich moest overgeven, zo moeten wij ons willig overgeven aan Christus, en in Hem blijven staan, opdat Hij ook onze voedingsbodem kan zijn, en wij alles uit Hem ontvangen zullen voor ons leven, voor geest, ziel en lichaam, .zodat wij opgroeien tot Zijn volkomenheid.

Zó komen wij tot die maat van de volle wasdom in Christus.

Maar . dan groeien wij, ons aan, de waarheid houdende in lief de, in elk opzicht naar Hem toe, die. het Hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam, als een wel sluitend geheel en bijeengehouden door den dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, dezen groei des lichaams, om zichzelf, op te bouwen in de liefde". (Eph. 4 : 15 en 16).

Zo zien wij, dat al deze planken in elk opzicht moeten voldoen aan de maat van tien, de volheid van Christus, waarmee dat wonderbare bouwwerk verrijst.

Johannes, de apostel, zegt daarvan in 1 Joh. 3 : 2: "nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zuilen: maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is". En in Hebr. 2 : 11 staat: "want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één". Hij het Fundament en wij als kinderen Gods op Hem gebouwd.

Maar, als de lengte in onze wasdom tien is, de maat van de volheid van Christus, dan behoort daarbij ook een bepaalde breedte, n. l. van anderhalf el, en die maat moet ons niet onbekend meer zijn, want die anderhalf zagen wij voor het eerst bij het brandoffer- altaar; hoe God, precies op anderhalve el hoogte, door het vuur van Zijn Geest, de zonde verteerde. En dat is het beeld van Jezus Christus, die voor onze zonden wilde sterven op Golgotha's kruis. Eri dit sterven voor onze zonden, is tevens een openbaring van de grote Liefde Gods (Joh. 5 : 16): "alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Zoon heeft gegeven.

Ook hebben wij die anderhalf reeds gezien aan de Tafel, want dezelfde Liefde die zich geheel voor ons overgaf, die zoekt aan de Tafel de gemeenschap met ons, omdat Hij ons daar voeden wil, laven en spijzigen, opdat wij ook vol van die Liefde zouden zijn. En wat is nu het uiteindelijke resultaat?

Wij zullen gelijk worden aan de volkomenheid van de Zoon met een breedte van anderhalf, d.w.z. ons leven zal als basis deze breedte krijgen, n. l. de Liefde Gods, want deze tempel wordt een openbaring van wat Gods Liefde en genade vermogen. Dus niets is van onszelf. Daartoe moest die boom omgehouden en dat ruwe hout bewerkt worden in de hand van de machtige Bouwmeester en Timmerman, de eeuwige God.

O, geef uw leven toch volledig in Zijn handen; dat doet wel pijn, natuurlijk. Die plank moet gezaagd, word en de beitels gaan erin, de schaven en het schuurpapier gaan erover. Daar zorgt God Zelf wel voor in ons leven: onze verdrukkingen, beproevingen, verzoekingingen, lijden en tranen. Bidt ze maar niet weg, dank God er maar voor, want zij maken ons klaar voor die heerlijkheid, want God blijft ons net zolang bewerken, totdat wij aan Zijn doel beantwoorden, d.w.z. dat wij zullen komen tot de maat van Christus, en totdat de basisbreedte van ons leven de Goddelijke Liefde zal zijn.

Wij hebben in het Nederlands maar één woord voor liefde, maar de grondtekst, het Grieks, heelt verschillende woorden voor liefde; en spreekt hier van de hoogste vorm van Liefde, de Goddelijke Liefde, de agapè, dat is de Liefde, die Zichzelf geheel geeft aan degene, die het onwaardig is. Menselijke liefde gaat alleen, uit naar hem of haar, die wij onze liefde waardig keuren. Maar de Goddelijke Liefde gaat zo ver, dat zij zich neerbuigt en zich weggeeft aan degene, die het onwaardig is, zoals wij het op het kruis van Golgotha zien.

Is dat niet wonderbaar?

Geef uzelf, in de handen van uw machtige Heiland, blijf staan op dat Fundament des geloofs in Christus. Laat Hij uw Leven zijn en Hij zorgt er voor, dat u tot die maat, anderhalf, komt. Jezus komt spoedig Zijn Bruid weghalen, en dat zijn zij, in wier hart de hoogste Liefde zal zijn, lief de tot Hem en dan ook door Hem de liefde tot de naaste.

En nu nog iets: die planken moesten met goud overkleed worden. Rondom dus alles goud, wat zichtbaar was, want de twee houvasten zakten geheel weg in de zilveren voeten. Zo wil God ons leven hebben, dat er van onszelf niets meer gezien zal worden, maar dat wij alleen de heerlijkheid van Hem gaan openbaren, want goud is door de hele Bijbel heen het beeld van de heerlijkheid Gods.

Wij worden dus niet alleen door Hem gereinigd en geheiligd, maar ook door Hem bekleed met de klederen des heils, van de heerlijkheid Gods, nú reeds!

Welk een verantwoordelijkheid voor ons!

En straks, als Hij komt, wordt die Tabernakel geheel in elkaar gezet, niet hier, maar in de hemelse gewesten. Bij de tempelbouw te Jeruzalem werden de stenen op maat en geheel klaargemaakt op de plaats, waar zij uit de groeve gehaald werden, daarna vervoerd naar de plaats, waar de tempel verrees. En zó worden

wij hier nu klaargemaakt, maar straks, als Hij komt voor Zijn Gemeente, worden wij weggevoerd naar de plaats, waar het wonderbaar bouwwerk zal verrijzen in een passend, in Hem, die het Fundament is. Zó bekleedt Hij ons ook met de heerlijkheid van Zijn God en Vader, waarmee Hijzelf bekleed is; want als Hij komt, krijgen wij ook het opstandingslichaam, het verheerlijkte lichaam, een lichaam aan Hem gelijkvormig.

Dan zullen de waarachtige gelovigen plotseling weg zijn, zoals een Henoch weggenomen werd. De ongelovigen zullen dat niet zien, maar zij zullen hen missen.

Maar God wil nog meer.

God wil niet alleen, dat al deze planken precies op dezelfde maat komen, en allen rechtop staan in het Fundament van Zijn Zoon Jezus Christus, maar Hij wil ook een muur van planken zien, die één geheel vormen en uit die muren weer één gebouw één Tempel. God heeft ons niet geroepen tot eenlingen. Neen, wij zijn geroepen om een lid te zijn van het Lichaam van Christus, de Gemeente of anders gezegd, om een levende steen te zijn van dat ene grote gebouw. Dat vinden wij in 1 Cor. 12 : 27: "Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden". Om dit te bewerken, dat het één geheel zal wezen,

heeft God ook die vijf richels daarbij verordineerd, die gedoemd worden in Ex. 26 : 2b: "Ook zult gij dwarsbalken (Oude Vertaling: richelen) maken van acacia hout vijf voor de planken".

Die vijf dwarsbalken maakten, dat deze planken tezamen één muur werden, en zoals God deze dwarsbalken gegeven heeft om samen te binden, zo heeft God de Gemeente banden gegeven, die ons tezamen moeten binden.

Vier van die dwarsbalken waren aan de buitenkant bevestigd, doordat aan iedere plank gouden ringen gezet moesten worden, waar de dwarsbalken doorheen liepen. Wat zien wij dus?

Iedere plank moet zijn eigen gouden ring hebben om het mogelijk te maken, dat die balken hem samen bonden. Iedere gelovige in Christus, ieder lid van de levende Gemeente Gods moet dus een gouden ring voor zich hebben, waar door de banden ons kunnen samenbinden met de ander. Wat betekent dit? In Eph. 4 : 2-6: lezen wij: "met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid en elkander in liefde te verdragen, en u te beijveren, de eenheid des Geestes te bewaren door den band des vrede; één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, één Here, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en

in allen" Hier worden vier banden genoemd, die ons samenbinden aan de buitenkant.

Het is allereerst: Één geloof.

Aan de buitenkant zullen wij dat geloof belijden, want wij hebben één geloofsbelijdenis, zoals Paulus het ook zegt in Rom. 10 : 9: "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden".

Het geloof is natuurlijk een innerlijke zaak, maar wij zullen een gouden ring aanbrengen aan de buitenkant van ons geloof, want wij zulten voor dat geloof uitkomen. En doordat wij onze persoonlijke belijdenis hebben van dat geloof in Christus, vormt dat een band met elkaar.

De tweede band is: Één doop.

Deze moet natuurlijk ook innerlijk beleefd worden, maar God heeft daarbij ook een uiterlijk teken gegeven in de waterdoop, omdat wij immers met Christus gestorven zijn en ons daarom ook met Christus laten begraven. Onze doop is niet ons sterven, want wij zijn reeds met Christus gestorven aan het kruis, maar in die doop geven wij er getuigenis van, en dat is de gouden ring aan de buitenkant.

De derde band is: Één roeping.

Natuurlijk gaat die roeping van binnen uit, maar aan de buitenkant moet dat gezien worden. Paulus zegt. aan de Thessaloniëzen: "dat gij' u bekeerd hebt van de-af goden, om de levende God te dienen".

Wordt vervolgd.